

[Aase Olesen]

get, fordi det er spændende for os, der deltager i det, at få inspiration fra andre lande, opleve, hvordan vi arbejder på samme tid med de samme ting og alligevel forskelligt. Det er en inspirationskilde, som i hvert fald jeg meget nødigt ville undvære.

Jeg tror, vi skal videre i den retning, og jeg tror, at det vil være muligt at inddrage endnu flere af de nordiske parlamentarikere i samarbejdet. Jeg kan nævne, at vi i økonomisk udvalg planlægger et seminar til september om skattepolitik, og dér vil vi forsøge at inddrage andre end de politikere, som decideret er medlemmer af Nordisk Råd, altså også andre aktive skattepolitikere, hvis man kan sige det sådan, og forsøge derigennem at udvide samarbejdet ud over den snævre kreds.

Jeg vil ikke sige så forfærdelig meget om ministerens redegørelse. Som sagt har vi ikke haft den i forvejen, og den er jo et sammendrag af det, man kan læse sig til i ministerrådets beretning og ved at arbejde med det kommende budget.

Jeg vil godt slutte med et enkelt lille hjerteresuk. Når vi nu har ministeren her, kunne det være passende at spørge: hvordan kan det gå til, at Danmark åbenbart er det aller sidste land, der ratificerer den sprogkonvention, som blev vedtaget i 1981? Det synes jeg er flovt, og det synes jeg vi burde gøre noget ved hurtigst muligt.

Nør Christensen (CD):

Jeg vil også indlede med at sige tak til ministeren for nordiske anliggender for hans tale her i folketinget i dag. Jeg er også glad for, at vi får lejlighed til at drøfte beretningen. Jeg vil omtale nogle enkelte kritiske punkter, men det er ikke udtryk for en negativ holdning.

I mere end tre årtier har der været to dogmer, som jeg vil beskæftige mig lidt med, og som efter min opfattelse har været næsten uangribelige, nemlig at de nordiske lande skulle vise vilje til samarbejde – jeg havde nær sagt om alt mellem himmel og jord – og at alle landene skulle give deres besyv med og, hvad der er vigtigt i den forbindelse, finde fordele i det samarbejde, det skal jeg vende tilbage til lidt senere, hvis det overhovedet skulle blive til noget.

De to dogmer har medført, som andre ordførere har været inde på det, en meget stærk strøm af papir, hvor det store og perspektivrige druknede i strømmen af detaljer, og hvor beredvillig og årelang behandling gang på gang ender med, at man bliver nødt til at henlægge sager og undlade at foretage sig videre, i hvert fald inden for en overskuelig tid. I mange tilfælde kan møderne og papirarbejdet alligevel have været gavnlige, det kan sagtens have været nyttigt.

Vi må konstatere, at vi er nået meget langt i fælles goodwill. De 33 år siden Nordisk Råds start har været nok til at fastslå, at det nordiske samarbejde er en selvfølge, og spørgsmålet er, om vi overhovedet kan komme længere i det nordiske samarbejde, hvis samtlige lande i Norden skal være enige hver eneste gang.

I 1980'erne og 1990'erne vil det være en god vej at gå først at foretage en grundig oprydning. Jeg tror ikke, jeg tager fejl, når jeg siger, at det smerter mange, og at det smerter mange embedsmænd og kommissioner, som brænder netop for denne eller hin detalje. Alligevel er det min opfattelse, at man bliver nødt til at finde den store papirkurv frem, og det kan også godt være, at man bliver nødt til at fylde den, måske mere end en enkelt gang.

De mange parlamentsmedlemmer må også vise tilbageholdenhed, når de i fællesnordisk snak over frokosten får en idé om, at man burde kigge nærmere på dette eller hint. De udformer straks et forslag for deprimerende ofte derefter at glemme alt om det til næste års session. Imedens, konstaterer jeg, er kostbar nordisk tid, kraft og økonomi brugt i papirkværnen.

Jeg ser til min glæde, at vi har formanden for Foreningen Norden til stede. Derfor er jeg glad for at kunne gentage, hvad jeg sagde under den tidligere debat – altså den forespørgsel, vi havde – at det er min opfattelse, at man udmærket kunne lade Foreningen Norden overtage en række af de opgaver, der hidtil har været løst i Nordisk Råd.

Hvis man skal tale om nytænkning, kunne man bede Nordisk Råd om at prioritere opgaverne i en eller anden rækkefølge, naturligvis efter forhandling. Jeg mener også, at det måske ville være nyttigt, at man prioriterede opgaverne i størrelsesordenen 5, 10 eller 15 – i hvert fald noget i den størrelsesorden. De